

Humør jazz

■ Nu kommer den tredje af de tre engelske jazz-b'ere til byen. Inden for de sidste seks måneder har vi haft besøg af Mr. Acker Bilk og Chris Barber.

Og nu kommer turen altså til Kenny Ball, der sammen med sine Jazzmen vil byde på glad og varm traditionel jazzmusik.

Kenny Ball har været på banen i mere end 35 år. Han startede selv sin karriere i Sid Philips orkester som trompetist. Senere kom han med i Eric Delaney's Big Band.

Men drømmen om selv at kunne udstikke den musikalske kurs bevirkede, at han i 1959 startede sit eget jazz-orkester, der dog ikke fra starten havde særlig megen succes, da orkestret bevægede sig mere rundt i dixie-landstilen fremfor New Orleans jazzen, der var »hot« på det tidspunkt.

Derfor drog orkestret udenlands og aftjente sin værnepligt ved at spille utallige og lange koncerter i Tyskland. Det styrkede orkestret, og det helt store gennembrud kom, da skiffle-kongen Lonnie Donnegan hørte Kenny Ball og Co. ved en tilfældighed.

Lonnie Donnegan optrådte iøvrigt sammen med Chris Barber, da orkestret var i byen i efteråret. Han tilbød dem en fast plads i sit ugentlige tv-program, og allerede dengang var fjernsynets magt stor. Orkestret blev vældigt populær og i løbet af de kommende otte år opnåede orkestret ikke færre end 14 flotte hitliste placeringer.

Bemærkelsesværdigt, når man tænker på, at rocken på det tidspunkt kom styrkende ind på scenen.

Men Kenny Ball holdt stand og har siden 60'erne turneret med mange af de store kunstnere, herunder Louis Armstrong.

I 1989 spillede orkestret til Charles og Dianas kongelige bryllup. Noget af et

forgyldt og officielt stemmel, hva'be'ha'r...

Orkestret har hele tiden turneret intensivt over den ganske verden og har da også besøgt Danmark flere gange.

Men såvidt vides er det

første gang, at dette verdensnavn kommer til Esbjerg.

I den anledning sætter vi fem gange to billetter på højkant til koncerten, der finder sted den 30. marts kl. 20 på Tobakken. ■kiw

□ Kenny Ball And His Jazzmen.

ESBJERG UGEAVIS

30/3-95

Fut i fejemoget

ANMELDELSE

AF FLEMMING DAHL

I en langt fra tætpakket sal på »Tobakken« leverede Kenny Ball and his Jazzmen torsdag aften deres meget forudsigelige version af, hvad man populært kunne benævne som »English trad jazz«. Stilen er velkendt og afprøvet i én uendelighed, overordentlig nostalgisk i sit slægtskab med New Orleans/Dixieland-musikken og de øvrige kendte og skattede navne fra Storbritannien som Acker Bilk, Chris Barber, Humphrey Lyttelton og Monty Sunshine.

Der er bestemt fut i fejemoget, når orkestret spiller, rutinerede og scenevante, som hele holdet jo er efter stribevis af koncerter i Europa og talrige tv-programmer i en menneskealder eller mere.

Der er grund til at fremhæve rytmegruppens klarhed i akkompagnementet af blæsernes kollektiv-improvisationer. Navnlig bassisten John Benson må påtage sig en stor del af æren for orkestrets sammenhold. Han er simpelt hen et livstykke og en fremragende musiker.

Af de tre blæsere er det trombonisten John Bennett, man klart hæfter sig ved.

Med sine kraftfulde og opfindsomme indslag er han ankermanden i blæsergruppens samlede improvisatoriske udtryk, der er så vigtig - for ikke at sige altafgørende for netop denne spillestil.

Repertoiret bød fra stilens gængse ørehængere - på en glimrende fortolkning af Armstrongs »Someday you'll be sorry« og en helt fremragende version af et Gerry Mulligan nummer fra 1955, »Walking Shoes«. Noget uden for rammerne og måske lidt malplaceret i denne sammenhæng en forjazzet omskrivning omskrivning af »Für Elise« i en piano- og basekvilibristisk udgave, som nok ville have bekymret Beethoven.

Hvordan dette arrangement har fundet vej til Jazz Esbjergs vinterprogram 94/95 er gådefuldt, i og med at Kenny Ball og hans følgesvende (dette være skrevet uden brod) snarere er eksponenter for populær-underholdning iblandet lidt showbiz i jazzens yderområder end for egentlig kunstneriske jazz-udfoldelser. Forklaringen kan måske være den enkle, at al jazz har - og skal have - vide rammer plus det faktum, at New Orleans-stilen, i al sin mangfoldighed, endnu ikke er nået til vejs ende.